

bøll og af Professor Clausen. De ville da se, at slige Udtalelser slet ikke ere gamle og forældede, men at de ogsaa ere fremkomne i den nyere Tid. Jeg skal fremdeles henlede Opmærksomheden paa, at der ogsaa i en Udvalgsbetænkning i Kirkekommissionen angaaende denne Sag er fremkommet Ytringer om, at, dersom man gik dybere ind paa en Reform end den, Flertallet der ønskede, vilde man udsætte Kirken for store Tab. I § 5 i selve den høitærede Ministers Udfast udtaler han ogsaa, at, naar dette Forslag vedtages, vil Statskassen fra samme Tid „fritages“ for at udrede Biskoppernes Lønning, og altsaa mener han ikke, at Finantserne udrede denne Lønning, naar det sker paa den Maade, som foreslaas i Lovudkastet. Han siger fremdeles i samme Paragraf, at Statskassen fritages for Tilskud til de Pensioner, der efter det nævnte Tidspunkt tillægges entledigede Landsbypræster o. s. v., og altsaa gaar den høitærede Minister ud fra den Betragtning, at Statskassen fritages for at yde alt det, som vil gaa med efter dette Lovforslag. Med andre Ord, den høitærede Minister stiller disse Indtægter ganske selvstændig overfor Statskassen som Noget, der ikke kan siges at være Statskassen vedrørende, og naar Mindretallet har foreslaaet disse Udtryk forandrede, forandrer man dog ikke deved Tanker, hvorpaa disse Udtryk ere grundede. Man kan forandre Udtrykkene, for at de ikke skulle forærge Noget; men den Forudsætning, hvorpaa de hvile, bliver tilbage. En stor Forfatter, som Mange kjende, har ogsaa sagt, at det var glædeligt, om man fik en saadan særlig Fond; thi da vilde det kommende Kirkeraad kunne faa Noget at bestille, og man ser saaledes, hvorledes Tanken fra forskjellige Sider dreier sig om, at Anvendelsen af disse Midler er Noget, som det vordende Kirkeraad skal have under sin Afgjørelse. Jeg tror altsaa, at der er saadanne Tegn i Luften, at man ikke kan berolige sig med den Betragtning, at det kun er et theoretisk Spørgsmaal, hvorom der her er Tale; men jeg er overbevist om, at, hvis Regjeringens Forslag bliver til Lov, vil man snart fra hin Side høre den Paastand, at de nu have faaet Bestyrkelse paa deres Mening

om, at Tienden ikke er Noget, hvorover Staten kan raade. Den høitærede Minister mente, at dette Spørgsmaal var behandlet med altfor stor Forskjærlighed. Jeg indrømmer, at det kan være behandlet med Forskjærlighed, thi man behandler jo med Forskjærlighed alle Forslag, som man anser for vigtige, og hvis Afgjørelse i en vis bestemt fælsk Retning man anser for farlig. Den høitærede Minister maa derfor undskylde dette, thi naar man staar overfor en saa stor og vigtig Sag, og man har frygt for, at dens Afgjørelse kan faa farlige Følger, søger man med nogen Forskjærlighed at gjøre, hvad man kan for at forhindre det. — Den høitærede Minister ligesom ogsaa det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) vilde modbevise Flertallets Paastand ved at henvise til, hvad der var sket med Sportlerne for Justitsembedsmændene, men jeg skal tillade mig at tage denne Sammenligning frem og at vise, hvad der virkelig ligger i den. Det er allerede udviklet, som jeg tror uimodsigeligt, i Flertallets Betænkning, at, naar man endnu ikke har faaet disse Indtægter opførte paa Finantsloven, ligger dette i den Modstand, denne Sag hidtil har mødt. Det ligger ikke i, at Rigsdagen har været ligegyldig med Hensyn til denne Sag, thi den har ofte været draget frem og er stadig bleven opbruffet, men det ligger i Modstanden imod at faa en saadan Reform. Gaalænge der ingen Reform er kommen, saalænge der ingen Lov er udkommen, kan man ikke sige, at det er anerkjendt fra den lovgivende Magts Side, at disse Midler ikke høre Staten til, men jeg siger, at, udkommer der en Lov, som gaar i den Retning, at den giver fuldt og ret til at sige, at Staten derigennem har erkjendt, at den ikke har Eiendomsret over disse Midler, er Slaget tabt. Slaget er ikke tabt, saalænge Kampen varer, men naar den er afgjort og afgjort i den nævnte Retning, er Slaget tabt. Kirkens Talsmænd have da seiret i denne Retning, og deres Paastand er bleven anerkjendt gennem Lovgivningsmagten. Hvorledes gik det derimod med de juridiske Embedsmænds Sportler? Den høitærede Minister gjorde selv opmærksom paa, at Ingen paastod